

Sygn. akt I ACa 1113/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Rygiel
Sędziowie:	<u>SSA Maria Kus-Trybek</u> SSA Barbara Górczanowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Barbara Piaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2012 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) S.A z/s w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 26 czerwca 2012 r. sygn. akt I C 817/10

oddala apelację i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2.700zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn.akt IACa 1113/12

UZASADNIENIE

Powód domagał się od pozwanego ubezpieczyciela zasądzenia kwoty 135.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 grudnia 2009r tytułem świadczenia ubezpieczeniowego z umowy auto-casco samochodu marki M. (...) o nr rej. (...).

Na uzasadnienie swego żądania powód podał, że użyczył samochód zięciowi. W czasie pobytu zięcia z synami w M. samochód został skradziony w dniu 9 sierpnia 2009r.

Pozwany ubezpieczyciel wnosząc o oddalenie powództwa zarzucił, iż zaginięcie pojazdu nie jest objęte ubezpieczeniem, a tylko kradzież pojazdu. Kradzież samochodu wykluczono w postępowaniu likwidacyjnym w oparciu o postanowienie o umorzeniu śledztwa stwierdzające, iż nie popełniono przestępstwa z art. 279§ 1 kk.

Nadto strona pozwana zarzuciła, że wartość samochodu w dniu 11 grudnia 2009r wynosiła kwotę 126.400 zł.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 4.206,32 zł tytułem kosztów postępowania.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego oparte zostało na następujących ustaleniach faktycznych.

W okresie objętym ubezpieczeniem skradziony został samochód marki M. (...) stanowiący własność powoda, wyprodukowany w 2008r, koloru czarnego o numerze rej. (...). Powód nabył samochód (jako rozbity) w USA za cenę 8.000 USD. W Polsce dokonał remontu samochodu, który zwiększył jego wartość. Za zgodą powoda z samochodu korzystali zięć M. O. (1) i jego synowie: A. O. i M. O. (2).

A. O. i M. O. (2) zaproponowali M. O. (1) wspólny wyjazd do M. w dniach od 7 do 9 sierpnia 2009 r.

W godzinach popołudniowych M. O. (1) przyjechał do M. i zaparkował samochód przy (...). W (...) spotkał się z synami oraz ich 3 znajomymi (M. K., J. K. i (...)), którzy przybyli do M. wcześniej innym samochodem. M. O. (1) i A. O. udali się do przystani, gdzie wsiadli na łódź (należącą do M. i J. K.) i dopłynęli do pomostu niedaleko Hotelu (...) w M., w którym powód miał zarezerwowany pokój. Po zakwaterowaniu w hotelu, M. O. (1) wrócił na łódź. W tym czasie wręczył kluczyki do samochodu synowi A. , który ze znajomymi korzystał z niego wieczorem. Tego dnia i w dniu następnym na łodzi odbywały się imprezy towarzyskie, w których brał udział M. O. (1) wraz z synami oraz ich koledzy. Uczestnicy spożywali alkohol.

W dniu 9 sierpnia 2009 r. w godzinach południowych M. O. (1) opuścił Hotel (...) (z bagażami) wcześniej się wymeldowując. Około godz. 19.30 wrócił do hotelu informując jego personel, że skradziono mu samochód. Był zdenerwowany, zadzwonił na policję. Recepcjonistkę M. S.-S. poinformował, że w godzinach rannych wyjechał samochodem z parkingu hotelowego, ponieważ nie chciał blokować miejsca innym gościom i pozostawił go w alejce prowadzącej do hotelu. Około godz. 21 przyjechała Policja i funkcjonariusz udał się z M. O. (1) na wskazane przez niego miejsce pozostawienia pojazdu.

Po oględzinach z policjantem G. R. miejsca pozostawienia samochodu, M. O. (1) ponownie zameldował się w Hotelu (...). Następnego dnia opuścił hotel i autobusem wrócił do W..

W dniu 12 sierpnia 2009 r. M. O. (1) zgłosił szkodę stronie pozwanej. W toku czynności likwidacyjnych złożył wymagane dokumenty i kluczyki do pojazdu (drugie kluczki posiadała Prokuratura Rejonowa w M.).

Pismem z dnia 11 grudnia 2009 r. strona pozwana poinformowała powoda o odmowie wypłaty odszkodowania, podając, że nie doszło do kradzieży.

W dniu 18 grudnia 2009 r powód wyrejestrował samochód. K. do pojazdu uznane zostały za dowody rzeczowe i przekazane stronie pozwanej w marcu 2010 r.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy przyjął, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Powód nie wykazał faktu kradzieży pojazdu. Zeznania świadków : M. O. (1), A. O. i M. O. (2) w zasadniczych fragmentach są rozbieżne, mało racjonalne i logiczne oraz sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, nie pozwalają na odtworzenie rzeczywistego przebiegu wydarzeń z udziałem M. O. (1) i innych uczestników w okresie trzydniowego pobytu w M. w sierpniu 2009r. Wątpliwe są zeznania powoda o kradzieży pojazdu w okolicznościach wskazanych. Prawomocne postanowienie Prokuratury Rejonowej w M. umarzające śledztwo stwierdza, iż nie dokonano kradzieży samochodu z włamaniem. Na powódzie spoczywał ciężar wykazania okoliczności kradzieży samochodu. Tego obowiązku procesowego powód nie dopełnił, co skutkuje oddaleniem powództwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, wnosząc o zmianę wyroku przez uwzględnienie powództwa wraz z kosztami procesu, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił ;

- naruszenie art. 233 § 1 kpc przez dowolną ocenę zeznań świadków: M. O. (1), M. O. (2) i A. O., a w szczególności przez uznanie ich za niewiarygodne i wzajemnie sprzeczne,

- naruszenie art. 244 § 1 kpc przez przyjęcie, iż decyzja starosty (...) o wyrejestrowaniu samochodu z dnia 18 grudnia 2009r nie stanowi dokumentu urzędowego stanowiącego dowód tego co zostało stwierdzone.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja jest bezzasadna.

Zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew wywodom apelacji ocena zeznań świadków wymienionych w apelacji oraz postanowienia o umorzeniu śledztwa jest wnikliwa i dokonana została z uwzględnieniem zebranego materiału w sprawie.

Rozbieżności w zeznaniach świadka M. O. (1) (zięcia powoda) co do miejsca zaparkowania samochodu w M. w dniu 9 sierpnia 2009r – przed zgłoszeniem w Komisariacie Policji w M. kradzieży pojazdu – mające charakter systematyczny, tzn. zależny od wyniku toczącego się śledztwa w Prokuraturze Rejonowej w M., jak i wyniku postępowania likwidacyjnego - nie dają podstaw do uznania za wiarygodne zeznań świadka M. O. (1), iż w dniu 9 sierpnia 2009r w M. zaistniał wypadek ubezpieczeniowy – włamanie, a następnie kradzież samochodu stanowiącego własność powoda w okolicznościach podanych przez niego.

Systematyczna zmienność zeznań świadka M. O. (1) co do miejsca zaparkowania samochodu przed włamaniem i kradzieżą oraz przemilczenia jego synów co do miejsca zaparkowania samochodu przed kradzieżą wykluczają uznanie ich za wiarygodne.

Powód zeznał, iż świadek M. O. (1) (zięć) przekazał, że „zaparkował samochód na jakimś parkingu hotelowym, rano wstał i z niedowierzaniem stwierdził, że samochodu nie ma” (zeznania powoda, k. 144 akt sprawy).

Natomiast pracownikowi Hotelu (...), świadkowi M. S.-S. powiedział, że pozostawił samochód przy alejce niedaleko hotelu i jak wrócił po kilku godzinach, to już tego samochodu nie było (zeznania świadka M. S.-S. k. 262 – 263 akt sprawy, akta Ds. (...)k. 13 i 14). W toku zeznań w przedmiotowej sprawie świadek M. O. (1) stwierdził, że w ogóle nie rozmawiał o kradzieży samochodu z panią M. S.-S. (zeznania M. O., k. 215 akt sprawy).

Policjantowi G. R. z Komisariatu Policji w M. – w dniu 9 sierpnia 2009r – świadek M. O. określił miejsce postoju samochodu na poboczu, terenie trawiastym przy ulicy bardzo blisko przystani (...). G. R. słuchany w charakterze świadka w niniejszej sprawie zeznał, że „przyjmując zgłoszenie jako policjant, subiektywnie miał wątpliwości, czy owo zdarzenie rzeczywiście zaistniało (...), pan O. opowiadając o okolicznościach nie był w stanie stwierdzić, czy przechodząc obok tego miejsca kilka razy widział ten samochód, czy nie „ (k. 194 akt sprawy).

Świadek M. C., pracownik sezonowy wówczas przystani (...) zeznał, że widzi samochody, które ustawione są od ulicy. Trawa jest tylko przy jeziorze. Na trawie przy jeziorze nie parkują żadne samochody. Zabudowania po drugiej stronie ulicy pojawiły się w tym roku, „wcześniej tam były chaszczki”... „Nie przypominam sobie zdarzenia związanego z kradzieżą samochodu, gdyby przy tych chaszczkach przez kilka dni stał samochód”, to musiałbym go widzieć... „W tym miejscu znajduje się znak zakazu i my nie chcemy żeby ludzie stawiali tam samochody. Gdyby tam parkował jakiś samochód, to utrudniałby on pracę dźwigu, bo nie byłoby przejazdu do A.. Teoretycznie nie ma takiej możliwości by w tym miejscu stał samochód, a dźwig mógłby pracować” (k. 196 akt sprawy).

W toku niniejszego postępowania – po wydaniu przez Prokuraturę Rejonową w M. postanowienia z dnia 24 listopada 2009r o umorzeniu śledztwa, z powodu niepopelnienia czynu – świadek M. O. (1) na rozprawie w dniu 15 lutego

2011r miejsce parkowania pojazdu określił - w uliczce przy (...), a ostatecznie zabrał samochód w kierunku hotelu, zostawiając go w bocznej dojazdowej uliczce do hotelu (k. 112 akt sprawy).

Natomiast słuchany ponownie w dniu 29 grudnia 2011r świadek M. O. w celu wyjaśnienia rozbieżności pomiędzy zeznaniami złożonymi w dniu 9 sierpnia 2009r w Komisariacie Policji w M. i określeniem miejsca parkowania pojazdu wskazanego pracownikowi Hotelu (...) w M. podał, że nie pamięta dokładnie kiedy miało miejsce zgłoszenie kradzieży na policji „wszystko jest w protokołach”. Z pracownikiem recepcji nie rozmawiał na temat kradzieży samochodu (k. 215 akt sprawy).

Pozostali zaś uczestnicy wyprawy do M. M. O. (2) i A. O., synowie świadka M. O. (1) odnośnie miejsca zaparkowania samochodu w dniu 9 sierpnia 2009r powoływali się na relacje ojca. Świadek A. O. zeznał, że ojciec powiedział mu, że zaparkował samochód w okolicy hotelu.

Systematyczna zmienność zeznań świadka M. O. (1) co do miejsca parkowania pojazdu przed kradzieżą oraz przemilczenia pozostałych uczestników imprezy w M., synów świadka M. O. (1), nie mające charakteru przypadkowego nie mogą być obojętne dla oceny wiarygodności zeznań świadków. Ocena materiału dowodowego, która nie jest sprzeczna z wynikami postępowania dowodowego i nielogiczna, nie może stanowić skutecznej podstawy apelacji. W konsekwencji czego bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc.

Całkowicie błędny jest również pogląd apelującego, że decyzja starosty (...) z dnia 18 grudnia 2009r o wyrejestrowaniu samochodu stanowi dokument urzędowy potwierdzający okoliczności kradzieży samochodu. Decyzja administracyjna o wyrejestrowaniu pojazdu z powodu kradzieży stanowi tylko dowód utraty własności rzeczy ubezpieczonej, a nie przesądza o okolicznościach utraty własności pojazdu (kradzieży), tj. powstania wypadku ubezpieczeniowego. Decyzja administracyjna o wyrejestrowaniu pojazdu jest tylko środkiem dowodowym, który podlega ocenie sądu wraz z innymi dowodami. Zarzut zatem naruszenia przepisu art. 244 § 1 kpc jest nierafny.

W myśl art. 805 § 1 kc konieczną przesłanką powstania odpowiedzialności z umowy ubezpieczenia jest zajście przewidzianego w umowie wypadku ubezpieczeniowego. Wypadek ubezpieczeniowy może powstać niezależnie od woli ubezpieczającego, bądź też stanowić przejaw zamierzonego działania. Obowiązek świadczenia ubezpieczyciela powstaje, gdy wypadek ubezpieczeniowy zaistniał wbrew lub niezależnie woli ubezpieczającego, a w każdym razie bez jego winy. Na ubezpieczającym ciąży obowiązek jednoznacznego i nie budzącego żadnej wątpliwości wykazania okoliczności zaistnienia wypadku ubezpieczeniowego (kradzieży pojazdu bez jego winy). Ubezpieczającemu, który zawarł umowę ubezpieczenia auto-casco nie przysługuje od ubezpieczyciela odszkodowanie za utracony pojazd, w sytuacji gdy nie jest w stanie określić w sposób jednoznaczny miejsca parkowania przed jego utratą (kradzieżą).

Mając na względzie powyższe apelacja powoda uległa oddaleniu jako niezasadna, na zasadzie art. 385 kpc.

Wobec oddalenia apelacji kosztami postępowania apelacyjnego obciążono powoda, na podstawie art. 98 § 1 kpc w związku z art. 391 § 1 kpc. Wynagrodzenie za zastępstwo procesowe w postępowaniu apelacyjnym określono w oparciu o § 6 pkt 5 w związku z § 12 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).